

Sygn. akt VII U 1346/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan- Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 lipca 2018 r. w Warszawie

sprawy L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania L. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 9 sierpnia 2017 r. znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej L. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od daty złożenia wniosku 22 czerwca 2017 r. do 31 grudnia 2018 r.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona L. S. w dniu 7 września 2017 roku złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział (...)w W. z dnia 9 sierpnia 2017 roku znak: (...) którą organ rentowy odmówił jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołująca wskazała, że decyzja nie uwzględnia jej aktualnego stanu zdrowia. Ponadto podkreśliła, że ze względu na zły stan zdrowia nie jest w stanie pracować fizycznie, gdyż tylko do takiej pracy ma przygotowanie (odwołanie z dnia 7 września 2017 roku, k. 2 - 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 7 września 2017 roku wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy podniósł, że komisja lekarska ZUS w dniu 4 sierpnia 2017 roku nie stwierdziła, aby ubezpieczona była niezdolna do pracy. W związku z powyższym organ rentowy decyzją z dnia 9 sierpnia 2017 roku odmówił ubezpieczonej prawa do renty (odpowiedź na odwołanie, k. 4 – 4v a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. S. urodzona w dniu (...), ukończyła liceum zawodowe, pracowała jako sprzedawca – magazynier, a następnie jako sprzątaczką.

Ubezpieczona pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku (decyzja organu rentowego z dnia 30 czerwca 2014 roku – k. 31 tom II a.r.).

Odwołująca w dniu 22 czerwca 2017 roku złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z dnia 22 czerwca 2017 roku – k. 1 – 6 tom. IV a.r.).

W dniu 17 lipca 2017 roku zostało przeprowadzone badanie wnioskodawczyni przez lekarza orzecznika ZUS na podstawie, którego została uznana za zdolną do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 17 lipca 2017 roku – k. 13 tom IV a.r.). Wobec wniesienia przez odwołującą ponownego wniosku o ustalenie renty, została zbadana w dniu 4 sierpnia 2017 roku przez komisję lekarską ZUS, która nie stwierdziła, aby ubezpieczona była niezdolna do pracy (orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 4 sierpnia 2017 roku – k. 23 tom IV a.r.).

W oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 4 sierpnia 2017 roku, organ rentowy wydał decyzję z dnia 9 sierpnia 2017 roku odmawiającą L. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja ZUS z dnia 9 sierpnia 2017 roku – k. 26 tom IV a.r.).

Od przedmiotowej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie inicjujące niniejsze postępowanie sądowe.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na podstawie opinii biegłych sądowych oraz w oparciu o zebraną dokumentację medyczną ustalił, że w 2011 roku rozpoznano u L. S. reumatoidalne zapalenie stawów, z powodu tego schorzenia była hospitalizowana we wrześniu 2011 roku oraz w styczniu 2012 roku. Ze względu na brak poprawy od 5 czerwca 2012 roku włączono leczenie biologiczne, w 2013 roku nastąpiła poprawa. W 2017 roku znów była hospitalizowana z powodu bólów kręgosłupa i kolan. W konsekwencji, biegli sądowi uznali, że z uwagi na istniejące obecnie dysfunkcje w zakresie układu ruchu istnieje podstawa do uznania ubezpieczonej jako częściowo niezdolną do pracy od zakończenia poprzednich świadczeń do dnia 31 grudnia 2018 roku. Natomiast 9 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego zakończyłoby się w połowie października 2018, w tym czasie odwołująca nie rokuje odzyskania zdolności do pracy (opinia biegłego ortopedy traumatologa M. G. – k. 15 a.s.; opinia biegłego specjalisty reumatologa dr. n. med. K. W. – k. 28 - 29 a.s.; opinia łączna biegłego ortopedy traumatologa M. G. i biegłego specjalisty reumatologa dr. n. med. K. W. – k. 56 – 56v a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych oraz aktach rentowych ubezpieczonej, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z dziedziny ortopedii traumatologii oraz reumatologa oraz opinię łączną lekarzy specjalistów z dziedziny ortopedii traumatologii i reumatologa.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz jego zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego reumatologa w celu wyjaśnienia charakteru świadczenia z ubezpieczeń społecznych, jakie powinno przysługiwać wobec rokowania poprawy stanu zdrowia, co zdaniem ZUS daje możliwość ubiegania się o świadczenie rehabilitacyjne. Sąd dopuścił w celu wyjaśnienia powyższych wątpliwości organu rentowego dopuścił dowód z opinii łącznej lekarzy specjalistów z dziedziny ortopedii traumatologii i reumatologa.

Sąd oparł się przede wszystkim na opiniach powołanych biegłych sądowych lekarzy specjalistów z dziedziny ortopedii traumatologii oraz reumatologa, a także ich opinii łącznej z dnia 17 kwietnia 2018 roku, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Uzyskane w ten sposób wiadomości specjalne Sąd uwzględnił w całości, ponieważ opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki bezpośrednich badań odwołującej oraz w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną. Opinie biegłych pozwoliły na ustalenie, czy odwołująca jest niezdolna do pracy.

Sąd miał na uwadze, że ostatecznie żadna ze stron nie wносиła uwag oraz nie kwestionowała opinii łącznej biegłych sądowych z zakresu: ortopedii traumatologii oraz chorób wewnętrznych.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie L. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział (...) w W. z dnia 9 sierpnia 2017 roku, jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, że elementem spornym postępowania było jednoznaczne określenie stanu zdrowia odwołującej i ustalenie, czy przysługuje jej prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

Podstawą do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy jest przepis art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) zgodnie z którym, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W powołanym przepisie określono zatem warunki konieczne do stwierdzenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione jest przede wszystkim od faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS. Komisja lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 14 ust. 2a, 2e, 2f i ust. 3 ustawy emerytalnej).

W niniejszej sprawie organ rentowy podnosił, że odwołująca nie spełniła podstawowej przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, mianowicie nie jest niezdolna do pracy.

Badając istnienie pierwszej ze wskazanych przesłanek przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy ortopedy traumatologa i reumatologa, w celu ustalenia stanu zdrowia odwołującej.

Sąd Okręgowy, jako kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał materiał dowodowy w postaci opinii biegłych sądowych, a w szczególności ich opinię łączną z dnia 17 kwietnia 2018 roku, albowiem opinie te pozwoliły na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującej. Zdaniem Sądu opinie

biegłych zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegli lekarze sporządzający opinie są specjalistami w swojej dziedzinie, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i doświadczenie zawodowe.

W ocenie Sądu, z treści tych opinii jednoznacznie wynika, że stan zdrowia odwołującej czyni ją częściowo, czasowo niezdolną do pracy. Warto również wskazać, że opinie są co do zasady ze sobą spójne i zawierają tożsame ustalenia. Biegli sądowi uznali, że z uwagi na istniejące obecnie dysfunkcje w zakresie układu ruchu są podstawą do uznania ubezpieczonej jako częściowo niezdolną do pracy od czasu zakończenia poprzednich świadczeń do dnia 31 grudnia 2018 roku.

Analizując opinie biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowią one miarodajne i wiarygodne dowody w sprawie, gdyż wydane zostały przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u odwołującej, a ponadto poprzedzone zostały analizą dokumentacji lekarskiej odwołującej i jej badaniem. Wydając rozstrzygnięcie Sąd miał także na względzie orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r. (II UK 106/09), w którym stwierdził, że ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych (opinii biegłego z zakresu medycyny). Przy ocenie niezdolności do pracy, w myśl art. 12 ustawy rentowej, o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 278 § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Okręgowy podzielił wnioski z opinii biegłych i uznał, że z uwagi na reumatoidalne zapalenie stawów odwołująca jest częściowo i czasowo niezdolna do pracy. W związku z tym, w ocenie Sądu Okręgowego, odwołująca spełniła wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie prawa do świadczenia.

Odnosnie ustalenia terminu od jakiego Sąd Okręgowy przyznał odwołującej prawo do renty zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy emerytalnej, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Sąd zważył, że odwołująca złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do tytułu niezdolności do pracy w dniu 22 czerwca 2017 roku. Wobec tego, w ocenie Sądu, zasadne jest przyznanie odwołującej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22 czerwca 2017 roku do dnia 31 grudnia 2018 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu.

MW